

# Kerti óda

Giliszták, eleven, tekergő  
cipőfűzők, ti! a rögök  
bakancsát hogy tartjátok össze?  
Hogy szét nem mállott még a föld,

s fák lépegetnek benne nyárba  
tavaszról s őszből tél fele,  
rózsás zsinórok, hála, hála  
tinéktek! ezzel van tele

a szívem, míg a kertet ásom,  
miközben tűz reám a nap,  
s eszembe villan – tán a mennybolt  
gilisztái a sugarak, –

a kékséget furkálva egyre  
(ezért oly porhanyós a lég)  
lehullnak végül fára, gyepre,  
és féreg-testük ott elég.

Elégedett az égi kertész,  
és tán a mennyek susztere  
is, ki a legfénylőbb sugárral  
Isten bakancsát fűzi be.

(Baka István *Farkasok órája* című kötetéből.)

[← Előző oldal](#)
[Következő oldal →](#)